

НЕПРЕКИДНО У АКЦИЈИ

(Из „Дневника Наде Симовић“)

23. октобар

Пре подне је долазио друг Млађо ради постављања општинских власти, али и овога пута није свршено јер нису сви дошли.

После подне сам имала састанак жена у Станчићима, Добро је било. Било их је 11. Говорила сам им о економском ропству уопште и посебно о економском ропству жене од мужа, о жени као мајци, о томе зашто жене уништавају децу и себе пропасте. Говорила сам им о положају жене у СССР и показала им „СССР у слици и речи“. Биле су одушевљене сликама. На крају сам им рекла да за оне које су неписмене, а желеле би да науче да читају и пишу, оснујемо курс. То су такође врло радо прихватиле.

Дошла сам касно кући, јер смо после тога имали састанак сеоског актива у Станчићима, коме је присуствовао друг Добривоје место друга Мира,

Код куће сам затекла госте. Дошао зет из Топонице са још једним његовим комшијом, бив. трг. помоћником. Дуго смо разговарали о партизанима и четницима, о данашњем систему у СССР. Драган ми је постављао извесна питања која му нису била јасна, и он се потајно слаже.

24. октобар

Ја и друг Добривоје ишли смо пре подне у Д. Трепчу због отварања наше канцеларије у Мојсињу. Нисмо тамо могли добити ништа сем хартије и гумарабрике. За радио и писаћу машину морамо видети у Г. Милановцу. Код куће ме сачекао један омладинца који ми рече да је поручник Р. Павловић, који је пре држао збор, рекао четницима да секиром одвале општину и да ту раде, а партизани нека траже себи канцеларију где они хоће и нека немају никакве везе са њима. Било је речи и о мени.

27. октобар

Око 11 часова омладинци и омладинке из Мојсиња, Станчића и Трепче пошли смо на велики омладински митинг у Чачку.

Са омладинцима из доњег краја састали смо се код Призадовог магацина и одатле двоје по двоје са песмом и свирком ушли смо у Чачак. Ушли омо у салу хотела „Крен“. Сакупила се омладина из целог округа да се уједини у борби за народно ослобођење, да манифестује своју оолидарност са совјетском и савезничком омладином и да покаже своју чврсту решеност за вођење борбе до истребљења фашизма. Иступило је доста говорника. Нарочито је био прекидан великим аплаузом представник Компартије којој се клицало.

После свршеног поподневног програма сва омладина у порвци по четири ишли су кроз варош, певали, свирали, бацали пароле. На великом пијацу је и коло играло. Увече се приређивало „Културно вече“, прво после ослобођења Чачка. Програм је био доста добар, иако се спремао само неколико дана. Кући смо пошли после свршеног програма. Песма се разлегла у тихој ноћи. Сви су били задовољни митингом. Кући сам стигла у 11 часова и 8 минута.

28. октобар

Пре подне сам била у Д. Трепчи због сеоског актива. Трепчало је да убацимо у актив учитељицу из Г. Трепче, пошто је оту да. Претходно смо ја и друг Миливоје разговарали с њом, јер је она раније говорила да не ради ништа, да хоће да ради или да иде бар у Ариље где је радо очекују. Међутим, сада каже да је она радила и одржавала везу са свим околним селима, да је члан Партије, да хоће да ради на своју руку, а и рекли су јој у Чачку шта треба да ради. Узели смо је у актив.

Код куће ме је чекао друг Млађо који је дошао ради отварања општине и због састанка наше ћелије. Први посао је свршио, али други не, јер нису дошли ни друг Добривоје ни друг Миодраг. Видеће и за случај учитељице.

29. октобар

Данас је одржан иолусрески пленум партијских чланова. Ту је сваки посебно подносио извештај рада и највише су другови из Д. Трепче урадили на политичком пољу. Ту су постављени и најхитнији задаци, као: сазивање сеоске сиротиње на једну конференцију због решавања њихових најхитнијих потреба. . . Ја ћу морати да одлазим у сва села доњег краја због женског рада. Да ми је само да имам добру обућу, радила бих много више, одлазила бих стално по овим селима, како сам им и сама прво рекла, а овако је отежано. Не знам шта да радим и на који начин да дођем до обуће. То одлажење ми олакшава повратак другова Добривоја за Мојсиње и Миодрага за Станчиће на терен где сам ја раније сама била.

2. новембар

После подне био је полусрески збор омладике у Д. Гор. Говорио је у име СКОЈ-а друг Божо Томић, у име омладине друг Добривоје Павловић и у име жена ја. Нисам се ништа спремала, али ипак није тако лоше испало. Крај је био мало слабији. Било је доста и омладинаца и омладинки. Затим смо у реду пошли за Мрчајевце певајући и бацајући пароле. Ишао је и један четкик до некле са нама и питао да ли хоћемо да прихватимо оно што он каже и узвикнуо је: „Живео краљ Петар II" што смо прихватили, а одмах затим још снажније и громогласније: „Живела Комунистичка партија Југославије".

3. новембар

Ишла сам са другом Добривојем у Д. Трпчу ради омладинског актива. Заказала сам састанак жена у Д. и Г. Трпчи. Продужили омо за Станчиће опет ради актива. Ту рад иде најбоље и са омладином и са старијима. Рађено је са њима увек, десетина се ту дуго задржала, а и село мало (до 45 кућа) и нема тако много окорелих противника.

4. новембар

Одмах после ручка отерали су четници од моје куће друга Добривоја и Љубишу. Односи рOMEЋу четника и партизана заоштрени. Кажу да су од стране партизана изнете плакате у којима се каже да је Дража петоколонаш. Група партизана који су пошли да разоружају четничку стражу разоружана је и ухапшена. Градови: Ужице, Пожега, Г. Милановац, Чачак у партизанским рукама...

(Из „Зборника радова Народног музеја, III, Чачак, 1972, стр. 228—229).

Исмет Муџезиновић: ОДМОР, цртеж, 1944.